

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, ДЕКЕМВРІЙ 1868.

БРОЙ 12.

МЕЧЬ-ТЪ ДУХОВНЫЙ.

Като пштувахъ кѣмъ Бордо, и бѣхъ тамъ трѣгналъ отъ Ангюлемъ, единъ благороденъ младъ челоуѣкъ мя посрѣщя учтиво и каза: “азъ мыслѣхъ, Господине, вы идете отъ Парижъ.” “Излѣзохъ отъ Парижъ завчера,” отговорихъ азъ. “И вѣрувамъ”, притуритой усърдно, “вы сте видѣли Хугеноти-тѣ,” — одно театрическо прѣдставленіе което въ онова врѣме (1839) бѣше много прочюто въ Парижъ — “то е едно забѣлѣжительно оригинално съчиненіе; всички отивать даго видятъ; не ся ли насладихте съ него?” “Хугеноти-тѣ,” отговорихъ азъ, като изваждахъ Евангеліе-то си, “азъ имамъ тѣхно-то скрочище съ мене тука.”

“Скрочище-то на Хугеноти-тѣ,” каза младый-тѣ челоуѣкъ съ удивленіе; “моля вы, що е то?” Азъ му врѣчихъ святий-тѣ томъ. Той прочете заглавіе-то и завчасъ ми го повѣрихъ, и съ прѣзрѣніе каза: “Ахъ, азъ мыслѣхъ че тази книга е прилична само за стары-тѣ бабычки и за слабоумны-тѣ, да ѣ четать.” “Азъ знаѣхъ, Господине,” отговорихъ серіозно, “че ты е твърдѣ добра за мене, ако и да не съмъ азъ една бабичка. Колкото за слабоуміе-то си азъ не шж да рѣшѣхъ.”

“Простѣте мя, Господине, за мое-то безумно изговаряніе, но позволѣте ми да кажѣхъ, че не можъ да разумѣхъ какъ единъ разумъ и ученъ челоуѣкъ може да удобрява такъва единъ книгъ, а повече какъ може той да ѣ вѣрува. Волтеръ не ѣ вѣруваше, и той не бѣше лишень отъ разсѣжденіе, познаніе, или здравъ разумъ.” Тука ученикъ-тъ на такъвъ единъ учитель съсъ свободноречіе и съ горчивость повтори укоренія-та на философъ-тъ противъ Галилеанинъ-тъ и негово-то ученіе. Въплотеніе-то на Слово-то, чудеса-та, пророчества-та, смъртъ-та, и надъ всичко въскръсеніе-то на мнимый-тъ сынъ Іосифовъ, всички-тѣ минжхъ подѣ смотреніе-то му и

заключеніе-то на всички тѣзи доказателства бѣше въсхвалителна пѣсень за разумъ-тъ и за мѣдрость-тъ на сегашный-тъ вѣкъ. Младый-тѣ невѣрникъ ся развесели: той мыслѣше че бѣше ми надвилъ и мя принудилъ да мылкнѣхъ, защото азъ го слушахъ до край безъ да кажѣхъ ни единъ рѣчь.

Когато той свърши, шѣше ми ся да посрѣщя мечъ съ мечъ, и да отговорѣхъ на послѣдователь-тъ Волтеровъ съ онѣзи доказателства които бѣхъ, както мыслѣхъ, по разумны отъ неговы-тѣ. Но тогава особно усѣтихъ тѣзи думы на Свято-то Писаніе; “Оржжія-та на наше-то войнствуваніе не сѣ плѣтскы, но съсъ Бога сѣ силны да разорявать твърдины.” (2 Корин. 10; 4.) И като оставихъ слабый-тѣ мечъ на мой-тѣ разумъ въ ножникъ-тъ си, азъ грабнѣхъ мечъ-тъ духовный, и отговорихъ само въ тѣи думы: “Ако ли е наше-то благовъствуваніе покрыто, то е покрыто за тѣзи които погнѣвувать: за тѣзи невѣрны-тѣ, на които богъ-тъ на тойзи свѣтъ е заслѣпилъ умъ-тъ, да ги не озари свѣтлина-та отъ славно-то благовъсгѣ на Христа, който е образъ на невидимаго Бога” (2 Кор. 4; 3, 4.)

“Да, да,” отговори младый-тъ. “така казува онази книга, но съ какъвъ власть говори ты това? това е пытаніе-то.” “Ако ище нѣкой да прави неговж-тъ воляхъ,” азъ слѣдувахъ още да прочитамъ, “позна ще за поученіе-то, да ли е отъ Бога или азъ отъ само себе си говорѣхъ” (Іоан. 7; 17.)

“Това ще каже,” отговори той, “че всички-тъ учени и философи, на кѣсо, всички-тъ разумны и разсѣдителни челоуѣцы въ просвѣщенно общежитіе, — че всички тѣзи прѣвъсходни челоуѣцы сѣ челоуѣцы лонни и нечестиви и даже безбожници и развращенни само защото ся отричатъ да вѣрувать тайны-тѣ, безъ да кажѣхъ, безумія-та на единъ тъмнъ и мѣчнопонятнъ книгъ.”

“За да бѣде вѣруваніе-то ви,” (т. е. на Християни-тъ;) отговорихъ азъ, като четѣхъ още, “не чрѣзъ чловѣческѣ мѣдрость, но чрѣзъ силѣ Божіѣ.” (1 Кор. 2; 5.) “Но Богъ избра безумны-тъ на свѣтъ-тъ да посрами мѣдры-тъ, и избра пакъ Богъ немощны-тъ на свѣтъ-тъ да посрами силны-тъ.” (Кор. 1; 27.) “А който не вѣрува въ него вече е осѣденъ; защото не е повѣрувалъ въ името на едиnorodнаго Сына Божіѣ.” (Іоан. 3; 18.) “Който вѣрува въ Сына има животъ вѣченъ; а който не вѣрува въ Сына нѣма да види животъ; но гнѣвъ Божій остава на него.” (Іоан. 3; 36).

Твърдѣ добръ, Господине, вы мыслите това че мой-тъ дѣлъ е опрѣдѣленъ: и пѣкълъ съ вѣчны пламъци е приготвенъ за мене, и за най добры-тъ отъ цѣлый чловѣческій родъ. Благодарѣ вы за ваше-то мило-сърдіе.” “Господине,” отговорихъ тихо, “не съмъ азъ, но самъ Богъ който чрѣзъ апостолъ-тъ си говори, че, “нѣма подъ небе-то друго име да е дадено мѣжду чловѣцы-тъ, чрѣзъ което трѣбва да си спасемъ,” освѣтъ име-то на Исуса. [Дѣян. 4: 12] Исусъ такожде казува на васъ, както на всякой другъ грѣшникъ, “да не погыне всякой който вѣрува въ него, но да има животъ вѣченъ.” (Іоан. 3; 15) Вы чуете тѣзи думы; тѣ сѣ пълны съ любовь и милость.

Младежъ-тъ млчеше, и чело-то му бѣше набрано, и лице-то му навѣсено и за много врѣме той млчеше. Поощ-та приближаваше; другаръ-тъ ми бѣше още млчеливъ, и азъ мислѣхъ негодование-то му ще трае догдѣ той заспи, но той внезапно ся обърна къмъ мене, и каза, както ся види, съ голѣмо чувствование; “Господине, дѣ можъ да придобѣѣмъ тѣзи книгѣ който вы имате? защото азъ трѣбва право да ви кажѣ, че начинѣхъ да мислѣмъ може бы азъ да съмъ былъ до сега кривъ, и че вы сте въ правый-тъ пѣтъ. И още съмъ загрыженъ, Господине, за безмысленны-тъ ми думы” — Азъ му прѣсекохъ рѣчь-тъ, “можѣ вы, Господине, недѣйте мысли за нѣкое извиненіе; но понеже ми сяവിди вече че усѣщате, Слово-то Божіе да е по прѣвѣсходно отъ слово-то на единъ философъ, да не раздѣлимъ безъ да земете тѣзи книгѣ, който ще ми позволите да ви ѣмъ дамъ когато ще пристигнемъ до Бордо.”

Отъ онѣзи благополучнѣ минути разговоръ-тъ ни бѣше лесенъ и свободенъ; и не заспахмы догдѣ не бѣхмы ся разговорили за всички-тъ необходимы учения на християнство-то. Другий день младый-тъ ми другаръ говореше тихо, сѣрдечно, и откровенно; и когато го оставихъ той хванѣ рѣжъ-тъ ми и каза Помните ли обѣщаніе-то което ми ся обѣщаше? Его мой-тъ адресъ.” Потърпѣте малко

врѣме,” отговорихъ азъ, и най драгоцѣнна-та отъ всички-тъ книги ще е въ рѣчь-тъ ви;” и азъ прибѣрзахъ да отидѣ на камѣнъ-тъ на единъ пріятель, единъ Християнскій братъ, на когото разказахъ горѣказаны-тъ събытія, и който завчасъ отиде на камѣнъ-тъ на младый-тъ пѣтникъ, и му даде книгѣ-тъ Божіѣ придруженъ съ успокоителны думы. Той още му извѣсти че на сѣщый-тъ день и на слѣдующы-тъ дни азъ щѣхъ да растѣлкувамъ нѣкои части отъ Св. Писаніе въ нѣкои събранія въ които и негово-то присѣствіе щеше да е благоприятно. Това покануваніе не бѣше напраздно. Сѣщѣ-тъ вѣчеръ младый-тъ чловѣкъ, съ книгѣ-тъ си въ рѣжъ дойде та сѣднѣ мѣжду серіозны-тъ и внимателны слушатели, които бѣхъ събраны да слушатъ Евангеліе-то. Другий-тъ день той ся върнѣ на сѣщый-тъ часъ, и слѣдъ службѣ-тъ дойде горѣ при мене и ми каза съ усѣрдіе; “Господине, вы никогда не можете да знаете всичко-то добро което тази книга ми е вече направила, и всичко-то наслажденіе което азъ съмъ усѣщалъ като вы слушахъ, и вчера иднѣсъ. Отъ тука на тамъ, тази книга ще бѣде мое-то ученіе—само-то мое ученіе.”

“И какво ще направите утрѣ,” азъ го попитахъ, “Утрѣ е день-тъ на царско-то рождѣніе; ще има единъ голѣмъ балъ, и много тържество, и безъ сумнѣніе, вы ще бѣдете поканены.” “Азъ ся отрѣкохъ,” отговори младый-тъ чловѣкъ рѣшително, “Азъ нещѣмъ да съмъ тамъ. Въ сутренъ-тъ азъ ще дойдѣ да слушамъ васъ като проповѣдувате; и на вѣчеръ-тъ, ако ще Богъ, пакъ ще дойдѣ и ще вы слушахъ.”

Той дойде; и за пръвъ пѣтъ, тойзи младъ чловѣкъ който до сега бѣше търсилъ най голѣмо-то си наслажденіе въ игры и въ балове, имаше за най голѣмъ-тъ си привилегіѣ да ся покланя Богу въ неговый-тъ храмъ, и на вѣчеръ-тъ да ся събере нѣколко съ нѣколко смиренodusни ученицы на оногози Спасителя когото той отъ по напрѣдъ толкози прѣзираше.

На сѣщѣ-тъ вѣчеръ азъ ся опростихъ съ тойзи младъ диритель на истинѣ-тъ. Той пакъ изрази признателно-то и усѣдно-то си желаніе за исполненіе-то на молитвы-тъ които азъ приносихъ заради него, и прѣдъ много свидѣтели появи че той вѣруваше Библиѣ-тъ, че той ся покланяше на Господа Исуса, и че желаше да живѣе и да умрѣ като единъ Християнинъ.

Тука въ тѣзи краткѣ исторіѣ ся вижда какъ само-то Слово противостоя срѣщу нападеніе-то на единъ безвѣрникъ, и покори даже и до нозѣ-тъ Исусови одного послѣдователя на суетѣ-тъ, който за много врѣме бѣше прѣзиралъ Сына Божія, и неговѣ-тъ

благость. Нека това слово, тогава, да бжде въ уста-та ви, когато ся наимате да отговорите на мъдрость-тъ на тойзи свѣтъ или на лъжливы-тъ доказательства на невѣрници-тъ, защото това само може да ги принуди да мълчатъ.

И сега, читателю, ты аконе вѣрувашъ слово-то Божіе, но ся подпирашъ на свой-тъ си разумъ, и ако библия-та е въ твой-тъ очи само една книга за тѣсны и слабы умове, научи ся че това сжщо слово ще тя сжди въ послѣдній-тъ день; и по добръ бы было за душж-тъ ти да не бѣше сяты родилъ, не-жели да прѣзирашъ оногова който ти говори отъ небе-то, и да възимашъ за мръсно нѣщо кръвъ-тъ на Исуса, пролѣянъ на кръсть-тъ, и която само може да тя очисти отъ всякой грѣхъ.

МЪДРИ ИЗРЪЧЕНИЯ.

Сжда-та нѣма да сжди споредъ онова което нѣкой си е говорилъ за тебе, но споредъ онова което ты самъ си си говорилъ. Клеветены-тъ нѣматъ отъ какво да ся страхувать, но клеветници-тъ сж които трѣба да ся страхувать.

—Сърдце-то на безумный-тъ е въ языкъ-тъ му, а языкъ-тъ на мъдрый-тъ е въ сердце-то му.

—Клеветоказватели-тъ и клеветослущатели-тъ сж равно виновати защото едни-тъ иматъ диаволь-тъ въ языкъ-тъ си а други-тъ го иматъ въ ухо-то си.

—Ако нѣмаше кой да слуша не щѣше и да има кой да говори клеветы.

—Нищо да не правишъ на половинъ; Ако е право, направи го дързновенно; а ако е неправо, остави го съвѣмъ.

—Най много е излъганъ онъ който мысли да излъже Бога.

—Ако нѣма кръсть нѣма ни вѣнецъ. Щешъ ли да носишъ вѣнецъ? Първомъ трѣба да носишъ кръсть-тъ.

ДВѢ-ТѢ ЗАПОВѢДИ.

Докторъ Локхартъ, единъ знаменитъ Шотландскый проповѣдникъ, като пѣтуваше въ Англіѣ, кондисалъ въ единъ гостинницѣ. Като дойде Святая Недѣля и той трѣгваше за да отиде на църквѣ, като миналъ прѣзъ общж-тъ одаѣжъ, видѣлъ двама отъ гости-тъ че бѣхъ сѣднали да играѣтъ сантрачъ. Той пристѣпилъ при тѣхъ и съ единъ серіозенъ тонъ ги попыталъ, “Господіе, сандѣци-тъ ви и чанты-тъ ви добръ ли сж заключени?”

“Не сж, защото въ тѣзи гостинници не сме знаели крадци да има. Какво казвашъ има ли крадци тука?”

“Азъ не казвамъ че има,” тихо отговорилъ докторъ-тъ, “но мисляхъ че ако бы слуга-та да мине прѣзъ тѣзи одаѣжъ и да види че вы толкози малко почитате *четвъртъ-тъ заповѣдь*, той може да мисли че той може и сжщо-то да стори съ *осмж-тъ заповѣдь*.”

Господари-тъ казали, “има нѣщо въ това,” и оставили игрж-тъ си.

ЛОШЫЙ-ТЪ ВѢТРЪ.

Има нѣкои таквизи неблагодарни хора които никога не ся благодарять отъ оно-ва което Богъ имъ провожда. За тѣхъ вѣтръ-тъ всякога бива лошъ! Видѣхъ таквизи единъ земледѣлецъ; дѣждъ валише и азъ му рѣкохъ,

“Добро Утро, Господинъ Петко, дѣждъ-тъ е много добръ за трѣвж-тъ.”

“Може да бжде, колкото за трѣвж-тъ не врѣди, но за мисиръ-тъ е много лошъ. Нѣма да стане *берекетъ* тѣжъ годинъ.”

Слѣдъ нѣколко дена пакъ го видѣхъ, слънце-то печеше хубаво и азъ рѣкохъ, “Добро Утро ви, съсѣде, ето хубаво слънце за вашъ-тъ мисиръ.”

“Ей, бива за мисиръ-тъ, но *жептенъ* зло е за рѣжъ-тъ. На рѣжъ-тъ трѣба студено-то.”

Пакъ видѣхъ тоя съсѣдъ и врѣме-то бѣше студенечко, и като го поздравихъ рѣкохъ, “Това студено врѣме трѣба да е много добро за рѣжъ-тъ ви.”

“Тѣй, но отъ всички-тъ най лошо-то е за мисиръ-тъ и за трѣвж-тъ, за тѣхъ трѣба топло-то.”

И така за тогози не благодарный-тъ добръ вѣтръ и добро врѣме нѣмаше. Да не бивате като него, но съ благодарность да припмате каквото Милостивый-тъ Богъ ви провожда.

—о—

— Въ прѣминѣлы-тъ деветъ мѣсецы испратили ся сж отъ Англіѣ за навѣтъ 2,188,591,288 ярда платно. Въ лѣто 1867 казали че было испратено най голѣмо-то количество отъ нѣкоѣхъ прѣдшнихъ годинъ, но тазъ годишно-то испращаніе надминува съ 150,000,000 ярда.

САМОМЪЖИТЕЛИ-ТЪ ВЪ ИНДИИ.

Въ тѣзи двѣ картинки ся прѣдставлява способъ-тъ съ който много челоуѣци въ Индіи (Хиндистанъ) мислятъ че могатъ да угодятъ на Бога. Като вѣрватъ че тѣло-то имъ е отъ лукавый-тъ Богъ създадено а душа-та имъ отъ добрый-тъ Богъ създадена, заключаватъ че тѣло-то колко-то повече ся изпурива, ослабнува и изсушава, толкози повече душа-та ще надвие и ще напѣрдува. Мислятъ че прощение за грѣхове-тъ, святость и съвършенство ся придобиватъ само чрѣзъ унижаваніе-то и мѣченіе-то на тѣло-то.

Бѣдни-тъ идолопоклонници, лишени отъ Евангелскъ-тъ видѣлихъ не знайтъ че това вмѣсто да бѣде угодно на Бога е много не угодно нему. Защото Той е създателъ на тѣло-то както и на душъ-тъ и Той ни е заповѣдалъ да назимъ тѣла-та си като храмъ на Духа Святаго.

Въ единъ-тъ картинкѣ видите одного че ся е качилъ на едно дърво и како виси съ главоу на долу, кладе огнь за да дигне пушакъ, който ще го задуши и найсетѣй той ще падне подумъртъвъ на земѣ-тъ и пріатели-тъ му ще го прибератъ и ще го сложатъ нѣидѣ додѣ дойде на себе си.

Въ другъ-тъ картинкѣ видите одного който е вѣврѣлъ едно остро желѣзо прѣзъ мышцъ-тъ си, и като е държалъ рѣжъ-тъ си подигнутъ толкози врѣме не може веке да ѣмъ снеме и рѣжа-та му е изсѣхнала до кокаль-тъ. Тогози чело-

уѣка тамошни-тъ го иматъ като сватецъ, и почитатъ като свято всичко на което той ся допира. За това единъ пѣтникъ извади портретъ-тъ му. Име-то му е подписано отъ долу по Санскритскый, който е священный-тъ имъ языкъ, и името на такъвзи святъ единъ челоуѣкъ не бывало съ други нѣкои буквы да ся пише. Съ Български слова ако ся пише това име ще ся чете така, *Санташи*.

Чудно е до колко ся е распространила тази идея че Богу ся угождава чрѣзъ мѣченіе-то на челоуѣческо-то тѣло. Тамъ,

въ Индіи ся случавъ по нѣкогашъ единъ богатъ и честенъ челоуѣкъ, да прѣдприима, заради успокоеніе-то на душъ-тъ си, и за умилостивеніе за грѣхове-тъ си, едно поклонническо пѣтуваніе до нѣкой гробъ или до нѣкойхъ святъ водъ. Това пѣтешествіе той извършва по тойзи начинъ: Излѣзва изъ къщъ-тъ си и ся обръща къмъ желаемо-то мѣсто, тогази той ся простира ницъ на земѣ-тъ и прави съ носъ-тъ и съ брадоу-тъ си бѣлѣгъ въ пѣськъ-тъ, или прахъ-тъ, или калъ-тъ (какво-то ся случи) и ся исправа, та стѣпя на тойзи бѣлѣгъ, и пакъ ся простира, и така слѣдува всичкий-тъ пѣтъ, ако и да е *сто часъ* далечъ. По нѣкогашъ такъвзи поклонници отсѣтствуютъ по двѣ години отъ домовѣ-тъ си. По пѣтъ-тъ си хранятъ ся само отъ корени-тъ и отъ трѣвы-тъ които тѣ сами напѣрватъ или които други имъ доносятъ, като едно добро дѣло за да съучаствуватъ въ душевнъ-тъ ползъ на поклонство-то имъ.

Нѣкои отъ тѣзи наречени святци, както тойзи на когото портретъ-тъ давамы, прѣзиратъ чистотѣ-тъ и никого ся не мыѣтъ ушь че святость-та на душъ-тъ по успѣва тамъ дѣто има мърсота на тѣло-то! Други пѣхатъ главоу-тъ си прѣзъ единъ желѣзенъ кафесъ, или обрѣжъ, който може да тежи колкото 20 оки, и го заключатъ съ куфаръ, и носятъ на вратъ-тъ си тойзи тежкъ товаръ много години. Пакъ други носятъ оковы и влачатъ подирѣ си много дѣлаги и тежки вериги.

Колко е всичко това противно на разумно-то учение навъчно-то Евангелие!

А не само че е противно на Евангелие-то, но противно е и на здравый-тъ разумъ, защото какъ може мъчение-то на тѣло-то да освободи нѣкого отъ грѣхъ-тъ? Какъ могатъ тѣлесны раны да исцѣляватъ раны-тъ на съвѣсть-тъ?

Гледайте, дѣца, на тѣзи картинки и благодарѣте Бога, че Той ви дава Евангелие-то, което ви избавя отъ таквызи ужасны заблужденія, като ви показва, "Ако съгрѣши нѣкой, имамы ходатай при Отца, Исуса Христа, Праведнаго," (1 Иоан. 2; 1.) И тойзи милостивъ и божественъ ходатай самъ ни дума: "Елате при мене всички които ся трудите и сте натоварени, и азъ ще ви успокоѣмъ."

सन्नासी

ИНДИЙСКИЙ СВЯТЕЦЪ.

(Вижь отсрѣщъ-тъ страницъ.)

ДРАГОЦѢННИ-ТЪ КАМЪНЬЕ.

Единъ богатъ чловѣкъ едно врѣме показваше на единъ пріятель едно събрание отъ много сѣпоцѣины камъніе, на които цѣнность-та бѣше нѣщо безмѣрно. Имаше елмази, смарагди, онали и другы таквызи събрания почти отъ всякое мѣсто по свѣта чрѣзъ голѣмъ трудъ и много иждивеніе. Господарь-тъ като ги показваше на пріятель-тъ си оплакваше ся че ако и да ималъ въ тѣзи камъніе голѣмо богатство пакъ нѣмалъ отъ тѣхъ доходъ.

Пріятель-тъ му отговорилъ, "Азъ имамъ два камъка които ми станѣхъ за десетъ Фіорини (110 гроша) а отъ тѣхъ имамъ единъ доходъ до двѣстъ Фіорини въ годинѣ-тъ."

Господарь-тъ съ голѣмо удивленіе по-пескалъ да види тѣзи два камъка които стру-

вали толкози голѣмъ цѣнѣ, и пріятель-тъ тозъ часъ го завелъ долу на воденицѣ-тъ си, и му показалъ тамъ тѣзи два воденични камъніе, какъ ся въртѣхъ и смилалъ жито-то за да стане бѣло брашно за много чловѣци които очаквалъ отъ това катадневный-тъ си хлѣбъ.

Така онѣзи сиви, храпави и не красновидни камъніе правяхъ по много добро за свѣтъ-тъ и произвождахъ по голѣмъ доходъ отъ всички-тъ онѣзи діаманты на господарь-тъ.

На нѣкои отъ читатели-тъ ни ако имъ ся поище нѣкога да носятъ елмазентъ пръстенъ както носятъ нѣкои другы, нека си докаратъ на ума този примѣръ и нека направятъ по умно-то; сирѣчь нека турятъ пары-тъ си въ нѣщо което и ще ползува свѣтъ-тъ, и ще имъ дава нѣщо доходъ

ЗА ДЪЦА-ТА.

ЗМІЯ-ТА ВЪ БУРЯНЪ-ТЪ.

Свято-то Писаніе употрѣбѣва змій-тѣ като образецъ на грѣхъ-тѣ. Читатели-тѣ трѣбва да знайтъ, че въ всякъ работѣ на непокорство и на прѣслушаніе, има обвита една змія, макаръ че много пѣти не ся види.

Всипца ный усѣщамы естествено отвращеніе отъ змій-тѣ: а на много челоуѣцы само видѣ-тѣ на змій-тѣ причинява трепетъ. Но колко по голѣмъ трѣбва да е страхъ-тѣ ни отъ грѣхъ-тѣ, кой-то влѣзе въ свѣтъ-тѣ чрѣзъ това невинно нѣкогы и кротко животно! Не ны ползува колкото сладкъ и да е грѣхъ-тѣ, ако искамы да го придобѣмъ противъ знайно-то цѣніе на родители-тѣ ни, или на Бога, който е небесный нашъ баща, непрѣмѣнно ще намѣримъ нѣкога омазня змійскыи задъ грѣхъ-тѣ, която ще низверже наслажденіе-то което чакамы да придобѣмъ отъ грѣхъ-тѣ.

Дѣца-та трѣбва да слушать съсъ все срдце и да иматъ увѣреніе-то си на Бога, на родители-тѣ и на учители-тѣ си, и да вѣрватъ че вредъ има скрито нѣкое зло, като змія, което не ся види и отъ което желятъ тѣ да ги отърватъ и увардятъ.

Двѣ дѣца братъ и сестра на име Марія и Коста имали стрыкъ който сѣдѣлъ на далечнѣ область, и отишли да го поздравятъ. Тойзи тѣхенъ стрыка ималъ хубавъ и широка градина съ много хубавы цвѣты, въ коюто дѣца-та имали обычай да тичать и да ся расхождатъ тамъ всякъ заранъ и вечеръ. Една заранъ излѣзли по обычай-тѣ си и отишли въ градинѣ-тѣ; и като тичали тукъ тамъ, съгледали въ едно хвастіе нѣколко хубавы цвѣты. Не знаили какъ ся выкатъ тѣзи цвѣты, защото не ся намѣрвали таквызъ въ отечество-то имъ; но былъ имъ казалъ стрыка имъ да не ги похважатъ, защото были вѣдѣтелни и може да имъ причинятъ нѣкое зло. Това зарѣчваніе на стрыкъ си трѣбало да увардятъ, защото доволно было да ги уварди онуй което имъ бѣ реклъ; но свѣтлый-тѣ видъ и хубавый-тѣ шаръ (ренгъ) на цвѣты-та привлѣкли ги и за туй рѣшили да опятъ на какво миришатъ; но едва были сполучили да досегнатъ нѣкои отъ тѣхъ, и ето една змія

страшна подигнѣла къмъ тѣхъ главѣ-тѣ си и сжкала съ вилестый-тѣ (чаталестый-тѣ) си языкъ: растрепераны тогазы и уплашены дѣца-та оставили и цвѣты и любопытство и заветкли ся да ся избавятъ отъ страшнѣ-тѣ онѣзъ змій.

Но зло-то имъ не ся свѣршило до тамо—Хубавы-тѣ онѣзъ цвѣты които имъ заповѣдано было да не досегнатъ, были ядовиты и испрычили ся рѣцѣ-тѣ имъ много и тѣ теглили на дълго ерѣме люты болежи.

Тѣзи дѣца, когато имъ дохождало послѣ желаніе да направятъ нѣщо, което не было добро напомняли си змій-тѣ въ бурянь-тѣ и онуй дѣто истърпѣли заради прѣслушаніе-то си, и отдалечавали ся отъ зло-то.

Тази кратка исторія нека бѣде като примѣръ на всички-тѣ малкы читатели, които трѣбва да помятъ що казва Свято-то Писаніе за грѣхъ-тѣ, “Че най сетѣ ухапва като змія и ожива като аспидъ,” и да отбѣгнуватъ всякогы отъ него.

СЫНОВНЯ МИЛОСТЬ ЗА РОДИТЕЛИ-Тѣ ВЪ КЫТАЙ.

Единъ младъ Кытаецъ който стигнѣлъ на высокъ чинъ и станалъ чиновникъ знаменитъ, не ся срамувалъ да хване прѣстарѣлъ-тѣ си майкѣ за рѣкѣ-тѣ и да ѣхъ води прѣзъ срдѣтъ градъ-тѣ. Колко сынове и дѣщери могатъ ся намѣри между насъ които водятъ прѣстарѣлы-тѣ си родители за рѣкѣ по улицы-тѣ? Кытайци-тѣ сѣ идолопоклонници, но сѣ много по добри отъ насъ нѣкои споредъ промышленіе-то и милость-тѣ за родители-тѣ си, и нѣма сумнѣніе че тѣ не шатъ да ны укорятъ въ день-тѣ на сѣдѣ-тѣ. Колѣцина отъ наши-тѣ Българи сынове и дѣщери може да бѣйтъ родители-тѣ си, и сѣхъ ушь Христіане; тежко на такова Христіанство! На Второ Пришествіе ще бѣждѣтъ осѣдени такыва отъ добры-тѣ дѣла на идолопоклонници-тѣ.

ОТВѢТЪ НА ЕДНО МАЛКО ДѢТЕ.

Една майка попытала нѣкога дѣте-то си колко богове има: а по малкый-тѣ му братъ отговорилъ: Вѣроятно единъ! А какъ знаешь че е единъ? попытало по голѣмо-то.—“Защото,” рекло, Богъ пълни всяко мѣсто, щото не остава мѣсто за другый Богъ. На истинъ Богъ пълни всичко съ присѣтствіе-то си, за то не остава мѣсто за друго сѣщество, което да има исты-тѣ неговы свойства.

БОГЪ МЯ ВИЖДА ВСЯКОЙ ЧАСЪ.

ПѢСНЬ ЗА МАЛКЫ-ТѢ ДѢЦА.

Конецъ.

1 Богъ мя Ви-жда вся-кой часъ, Зна-е Той що пра-вѣ азъ ;
 2 Хо-дѣ ли и-ли сто-ѣмъ, Ра-бо тѣмъ ли иль сѣ-дѣмъ,
 4 Слу-ша той и вся-кой гласъ, Зна-е и що мы-слѣмъ азъ.

Отъ начало-то.

3 Вы-камъ ли, и — ли мы-с-лѣмъ, Смѣ-ѣ ли ся иль скѣр-бѣмъ;

1.

Богъ мя вижда всякой часъ,
 Знае Той що правѣ азъ;
 Ходѣ ли, или стоѣмъ,
 Работѣ ли, или сѣдѣмъ,
 Выкамъ ли, или мыслѣмъ,
 Смѣѣ ли ся, или скѣрбѣмъ;
 Слуша Той и всякой гласъ,
 Знае и що мыслѣ азъ.

2.

Въ сѣлечнѣхъ видѣлихъ,
 И въ срѣднощнѣхъ тѣмнихъ,
 Всякой другъ когато спи
 Богъ надъ мене вѣчно бди.
 О, великий Боже, ты,
 Който близъ си вынѣмъ,
 Оправи мя въ правый пѣтъ
 За до вѣчный-тѣ животъ.

КЪМЪ СИМОЩЕСТВОВАТЕЛИ-ТѢ НИ.

Ето чрѣзъ Божій-тѣ Промыслъ благо-
 получно пристигнѣхмы свѣршваніе-то на
 четвертѣ-тѣ годинѣхъ на това списаніе.
 Прѣзъ тѣзи годинѣхъ дванадесетъ пѣти смы
 дождади у васъ като гостѣ за прѣ-
 телскый разговоръ; дѣца-та ви ся сѣ
 събирали наоколо, и съ любопытство и
 съ ревность сѣ слушали расказванія-та
 ни. Надѣвамы ся да не сѣ слушали ни-
 що въ тѣзи разговори за което вы, като
 чадолюбиви родители и наставници, щѣх-
 те да кажете, дано не бѣхъ го чули. Съ-
 вѣстно смы ся трудили такѣзи разговоръ
 всякого да имамы щото да бѣде ползвате-
 лѣтъ и на всякой членъ отъ домочадіе-то.

Надѣвамы ся *визити*-тѣ ни да не сѣ
 ви станѣли утѣгчителни; дай Боже, и
 за напредъ да слѣдовать прѣтелскы-тѣ
 ни свидѣанія и насладителни-тѣ ни раз-
 говоры!

Л.

СЪДЪРЖАНІЕ.

	Стран.
Англійскый Епископъ Бевериджъ	22
Безвѣріе-то	49, 57
Безъ злато и безъ сребро	65
Библейскый-тѣ домъ	69
Благородный-тѣ капитанъ	55
Бързина-та на телеграфъ-тѣ	29
Бѣла-та мравка	84
Важни пытанія	39
Велика-та стѣна Кытайска	86
Венеаминъ Франклинь	23
Вѣра	9
Вѣрна-та Майка	36
Гаугара-та	85
Гладна-та чапта	11
Горила-та	76
Гробница и памятники	71
Дѣтинѣ-тѣ	72
Двѣ и едно	19
Двѣ-тѣ заповѣды	91
Длъжность-та и вліяніе-то на сестрѣ	6
Добрѣ свѣтъ	55

	Стран.
Драгоценни-тѣ камъни	93
Древни-тѣ Еллина	62
Дума-та вѣрувай	58
Душевенъ миръ	84
Дѣте-то ни на небеса	27
Дѣца-та въ баллонъ-тѣ	86
Дѣчко воденичаръ-тѣ	47
Единъ урокъ за родители-тѣ	10
Единъ стихъ отъ Еванг. за 10 пары	79
Единъ часъ на день	71
Една зелена долина	27
Жена-та	78
Защо не смея блгоблудны ?	59
Захаръ	58
Злато	8
Змѣя-та въ бурянъ-тѣ	94
Знаніе и не знаніе	63
Икономія въ домъ-тѣ	21
Истина-та	53
Истинно Величіе	7
Какъ да вѣрвашъ	25
Календари-тѣ	3
Капиталь ли искашь ?	63
Кой строи корабче-то ?	31
Колко вѣме ще живѣешъ ?	22
Кѣрмѣзъ	54
Кытъ-тѣ	37
Лошый-тѣ вѣтръ	91
Лъжовны богатства	10
Малкы нѣща	64
Мечъ-тѣ Духовный	89
Младый-тѣ человекъ	
За основаніе-то на характеръ-тѣ	17
Продълженіе	29
Продълженіе	34
Продълженіе	42
Продълженіе	50
За обычай-тѣ	66
За навѣкъ-тѣ	73
Продълженіе	81
Многоцѣнность-та на вѣме-то	15
Морскы вихрушкы	28
Мѣдри изрѣченія	91
Мѣдры изрѣченія отъ Франклина	36
Най благородно-то дѣло	14
Наказаніе за мѣрзель-тѣ	11
Насѣкомы-тѣ	29
Не добра-та заплата	79
Новогодишни поздравленія	1
Отворена-та Порта	62
Отвѣтъ на малко дѣте	94
Отговоръ-тѣ на Индѣецъ-тѣ	16
Помагайте си единъ другому	59
Потасса-та	80
Праваніе на хартиѣ	8
Признательность	5
Признательство	77
Прилѣжавай	68
Пытанія отъ Св. Писаніе 8, 16, 24, 40, 56, 72,	

	Стран.
Разны прѣдмети 8, 11, 23, 26, 29, 36, 38, 39, 40, 44, 48, 63, 68, 86	
Ревность	41
Религія-та и Отечестволюбіе	33
Саблянка-та	52
Самомѣчители-тѣ въ Индіѣ	92
Санскритскій языкъ	45
Священны маймуны	75
Сила-та на прошкѣ-тѣ	5
Силы-тѣ на животны-тѣ	53, 67
Слав. и Бѣл. Новый Завѣтъ	70
Смиреномѣдріе-то	83
Смѣръ и сѣнь	4
Смѣтка на Коста	39
Стихотворенія	
Богъ мя вижда всякой часъ	95
Братско съгласіе	48
Дано да станѣ Ангелъ	56
Истинный просвѣтителъ	88
Нова-та година	8
Помнѣте мя	80
Пѣснь за Вѣскрѣсеніе Христова	24
Пѣснь за Недѣльный день	32
Хубавый Сіонъ	64
Царствованіе-то Христова	16
Царство-то Христова	40
Свѣтъ за млади-тѣ	12
Свѣтъ за домашно съгласіе	21
Свѣтъ на младѣ майкѣ	19
Сыновна милость къмъ родители-тѣ въ Кытай	94
Телеграфъ-тѣ	56
Това е що искашь	46
Три-тѣ желанія на сиромѣхъ-тѣ	27
Тѣмницы-тѣ	76
Ученіе-то отъ лица-та на дѣца-та	26
Хлѣбъ-тѣ	45
Хымія за момичета-та	6, 14
Чудеса-та на микроскопъ-тѣ	20
Що може да направи едно малко дѣте	46

— 0 —

КАРТИНКИ.

Библейскій Домъ	69
Иванъ Придо, прилѣжно-то момче	13
Индійскій Святецъ	93
Кристалы на свѣтъ-тѣ	20
Кытъ-тѣ	37
Морскы Выхрушкы	28
Носъ-тѣ на Саблянкѣ-тѣ	53
Саблянка-та	52
Самомѣчители-тѣ въ Индіѣ	92

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тѣ
А. Минасіанъ, у Джамѣ-ханъ.